

Sygn. akt IV CSK 564/13

POSTANOWIENIE

Dnia 11 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa J. K.
przeciwko K. S. i "R. [...]" Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
o ochronę dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 11 marca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 17 stycznia 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od pozwanych na rzecz powoda kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w [...] zmienił w niewielkim zakresie wyrok Sądu Okręgowego w G. z dnia 30 marca 2012 r., którym częściowo uwzględnione zostało powództwo o dopełnienie przez pozwanych czynności potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia dobrego imienia powoda treścią publikacji prasowej i informacją podaną na portalu internetowym, polegających na opublikowaniu przeproszenia powoda oraz wyjaśnienia, że nieprawdziwa była informacja o opuszczeniu przez niego prawie połowy posiedzeń Parlamentu Europejskiego. Sąd drugiej instancji za nieprawidłowe uznał zobowiązanie pozwanych do złożenia oświadczenia, że nieuprawnionym było twierdzenie, że powód jest najbardziej leniwym posłem w Europie oraz wyrażenia ubolewania, iż naruszono jego dobre imię, a także ograniczył obowiązek opublikowania oświadczenia do jednego wydania czasopisma, a w pozostałej części oddalił apelację pozwanych.

W skardze kasacyjnej pozwani powołali obie podstawy przewidziane w art. 398³ § 1 k.p.c. Zarzut naruszenia prawa procesowego dotyczył art. 233 § 1 i art. 227 k.p.c., art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 378 § 1 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. W odniesieniu do naruszenia prawa materialnego skarżący zarzucili niewłaściwe zastosowanie art. 23 i 24 k.c., niezastosowanie art. 1, art. 6, art. 12 i art. 41 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. Prawo prasowe (Dz.U. Nr 5, poz. 24 ze zm., dalej: "pr.pras.") oraz błędną wykładnię art. 1, art. 12 ust. 1 i 2 pr.pras., a także art. 10 ust. 1 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwani wskazali przyczyny objęte art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Występowanie istotnego zagadnienia prawnego połączyli z potrzebą wyjaśnienia „czy w ramach dziennikarskiego dochodzenia prawdy podczas przygotowywania materiału prasowego dziennikarze mają obowiązek uzyskania dostępu do urzędowych dokumentów źródłowych, czy też wystarczające jest posiłkowanie się danymi z serwisów internetowych, które publikują dane otrzymane z instytucji państwowych lub wspólnotowych, w sytuacji, gdy informacje uzyskane z serwisu internetowego pokrywają się z informacjami prezentowanymi przez oficjalne źródła”. Oczywiście zasadności skargi kasacyjnej

skarżący upatrywali w nieuwzględnieniu przez Sąd Apelacyjny celu napisania artykułu, społecznych oczekiwań wysuwanych względem europarlamentarzystów i tego, iż krytyczna ocena działalności powoda była uzasadniona, nie zostały bezprawnie naruszone jego dobra osobiste. Ponadto zaskarżony wyrok jest konsekwencją oczywistej obrazy przepisów wskazanych w podstawach kasacyjnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozpoznanie skargi kasacyjnej, będącej kwalifikowanym, nadzwyczajnym środkiem odwoławczym musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, związanymi z ochroną interesu powszechnego. Indywidualny interes skarżącego podlega uwzględnieniu, o ile jest zgodny z interesem powszechnym. Skarga nie stanowi środka zmierzającego do kwestionowania niesatysfakcjonującego skarżącego orzeczenia sądu drugiej instancji. Stwierdzenie, czy zachodzą szczególne względy, przemawiające za rozpoznaniem skargi kasacyjnej w konkretnej sprawie, dokonywane jest przez badanie, czy skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na istnienie chociaż jednej z przyczyn wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Ugruntowane zostało w orzecznictwie zapatrywanie, że skarżący powinien wskazać przepisy prawne, na tle stosowania których wyłoniło się zagadnienie, sformułować je, podać argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen, a nadto motywację, że rozwiązane go jest istotne nie tylko w rozpoznawanej sprawie, ale także dla praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz.11; z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz.151; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006, nr 15-16, poz. 243; niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r. I CSK 108/08, niepubl., z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11, niepubl.). Przedstawione przez skarżących zagadnienie nie odpowiada wskazanym wymaganiom. Poruszone w nim kwestie

nie stanowią nowego i nierozwiązanego dotychczas problemu, ponieważ były już przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego, które nie zostały poddane analizie pod kątem konieczności zmiany prezentowanych poglądów. W argumentacji skarżących nie można dopatrzeć się przekonujących racji, które skłaniałyby do uznania, że rzeczywiście chodzi o istotne zagadnienie prawne we wskazanym rozumieniu. Przedstawiona została natomiast własna ocena podejmowanych przez dziennikarzy czynności, a krytyka motywów zaskarżonego orzeczenia zmierza do poddania kontroli kwestionowanego rozstrzygnięcia, co pozostaje w sprzeczności z naturą skargi kasacyjnej.

Jednolicie przyjęte zostało w orzecznictwie Sądu Najwyższego, że dla wykazania oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymagane jest wykazanie przez skarżącego, drogą odrębnego wyводу, że bez wątpliwości doszło do uchybień i naruszeń przepisów prawa materialnego lub procesowego, gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść orzeczenia albo jeśli podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają skargę. Spełniające te wymogi naruszenie przepisów prawa powinno mieć postać kwalifikowaną, dostrzegalną bez potrzeby wnikliwej analizy prawnej i zagłębiania się w szczegóły sprawy. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC z 2004 r., nr 3, poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP z 2004 r. nr 6, poz. 100; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; 22 marca 2012 r., I PK 196/11 niepubl.; z dnia 7 września 2012 r., V CSK 529/11, niepubl.; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, niepubl.). Na takie rozumienie powołanej przesłanki nie wskazuje wnioszek pozwanych. Analiza uzasadnienia wniosku, odwołującego się do orzeczeń Sądu Najwyższego i wypowiedzi doktryny, na tle podstaw skargi kasacyjnej oraz motywów zaskarżonego wyroku, nie daje argumentów dla oceny, iż kwestionowane rozstrzygnięcie stanowi konsekwencję jaskrawych błędów w zakresie wykładni prawa.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Na zasadzie odpowiedzialności za wynik sprawy na tym etapie postępowania, stosownie do art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., nałożony został na pozwanych obowiązek ponoszenia kosztów postępowania kasacyjnego.

[aw]

db